

Jerzy Przybylski

WSP Ślupsk

DZIAŁALNOŚĆ BOJOWA WOJSKA POLSKIEGO NA FRONCIE WSCHODNIM OD LISTOPADA 1918 R. DO 14 SIERPNI 1920 R.

Upadek caratu w 1917 r. oraz klęska państw centralnych w listopadzie 1918 r. nie oznaczały likwidacji niebezpieczeństw dla odradzającego się po latach niewoli państwa polskiego. W listopadzie 1918 wszystkie granice odradzającej się Rzeczypospolitej były zagrożone. Wrogość wobec Polski i Polaków nie była pokonana ale wciąż jeszcze silna. Niemcy, a także Czechosłowacja, Litwa i zrewolucjonizowana Rosja oraz podzieleni politycznie Ukraińcy¹.

Najbardziej otwartą, a jednocześnie wymagającą pilnego rozwiązania, była sprawa granic wschodnich. Problem ten wzbudzał wiele emocji wśród polityków oraz znacznej większości społeczeństwa.

Naczelnik Państwa Józef Piłsudski był zwolennikiem programu federacyjnego, który miał uregulować na trwałe wzajemne stosunki pomiędzy narodami wschodniej Europy oraz zapewnić im bezpieczeństwo od zredukowanej do obszarów etnicznych Rosji. W skład planowanej przez niego federacji państw odgradzających Polskę od Rosji Radzieckiej miały wejść: Litwa, Łotwa, Estonia, Białoruś i Ukraina².

Roman Dmowski, frakcja endecka oraz bliskie jej programowo ugrupowania polityczne lansowały koncepcję inkorporacyjną uzasadnioną potrzebą włączenia do Polski tylko tych obszarów kresów wschodnich, które byłyby możliwe do spolonizowania w niedalekiej przyszłości³.

Przeciwko polskim koncepcjom: federalistycznej i inkorporacyjnej byli przywódcy Rosji Radzieckiej oraz ich polityczni przeciwnicy Anton Denikin, Aleksander Kołczak oraz baron Piotr Wrangel. Stanowisko